

VICTORIA AVEYARD

REGINA
ROȘIE

Traducere din limba engleză

SHAUKI AL-GAREEB

VICTORIA AVEYARD, tânără autoare de literatură fantasy și cărți pentru tineri, s-a născut în East Longmeadow, un orașel din Massachusetts, SUA. Și-a scris romanul de debut, *Regina roșie*, chiar în primul an de după încheierea studiilor de scenaristică la University of Southern California. Cartea, primul volum al trilogiei omonime, s-a bucurat de un succes răsunător, este bestseller *New York Times* și va fi adaptată pentru marele ecran de Sony Pictures. *Glass Sword*, volumul al doilea din serie, a apărut recent. Locuiește la Los Angeles, este o cititoare împătimită, o fascinează distopiile și e convinsă că literatura nu trebuie să ofere mesaje moralizatoare, ci să spună povești care să provoace cititorul.

NEMIRA

UNU

Urăsc Prima Vineri. Pentru că satul este aglomerat, iar acum, în arșița verii, e ultimul lucru pe care și l-ar putea dori cineva. Din locul meu aflat la umbră nu e atât de rău, însă duhoarea trupurilor, toate nădușite din pricina muncii începute în zori, e suficientă pentru ca laptele să se acrească. Aerul tremură de căldură și umiditate, până și băltoacele pe care le-a lăsat în urmă furtuna de ieri sunt fierbinți, cu pete colorate de ulei și grăsime.

Piața începe să se golească, având în vedere că oamenii își închid tarabele pentru restul zilei. Comercianții sunt zăpăciți, nepăsători, așa că îmi vine ușor să înșfac ce poftesc din mărfurile lor. Atunci când termin, buzunarele îmi sunt pline de flecuștețe. Ba chiar am și un măr pentru drum. Nu e deloc rău pentru o activitate de câteva minute. În timp ce mulțimea înaintază, mă las dusă de curentul de oameni. Măinile mele țâșnesc înainte și înapoi, mereu cu mișcări rapide și lejere. Câteva bancnote din buzunarul unui bărbat, o brățară de la încheietura unei femei – mărunțișuri. Sătenii sunt prea ocupați să înainteze pentru a observa un hoț de buzunare în mijlocul lor.

Clădirile înalte, construite pe piloni, după care satul și-a primit numele (Pilonii, foarte original), se ridică peste tot în jurul nostru, la trei metri deasupra pământului noroios. Primăvara, partea inferioară a țărmului se află sub apă, dar acum suntem în august, când deshidratarea și insolația pun stăpânire pe sat. Aproape toți oamenii așteaptă cu nerăbdare Prima Vineri, când munca și școala se termină mai devreme. Nu și eu. Nu, eu aș prefera să stau la școală și să pierd vremea într-o clasă plină de copii.

Nu că voi mai fi la școală prea mult timp. Cea de-a optsprezecea aniversare a mea se apropie cu repeziciune și, odată cu ea, încorporarea. Nu sunt ucenică pe nicăieri, nu am un loc de muncă, așa că voi fi trimisă pe frontul de război, cum se întâmplă cu toți ceilalți tineri *inactivi*. Nu e de mirare că nu mai sunt locuri de muncă, având în vedere că toți bărbații, toate femeile și toți copiii încearcă să se țină departe de armată.

Imediat ce au împlinit optsprezece ani, cei trei frați ai mei au fost trimiși la război, pentru a se lupta cu cei din Ținutul Lacurilor. Numai Shade știe să scrie și îmi trimite scrisori atunci când poate. De Bree și Tramy, ceilalți frați ai mei, n-am mai auzit de mai bine de un an. Însă lipsa veștilor e un lucru bun. Unele familii pot sta ani întregi fără să aibă vreo veste, ca apoi să-și găsească fiii sau fiicele la ușă, întorși acasă în permisii sau, uneori, spre bucuria tuturor, lăsați la vatră. Dar, de obicei, primești o scrisoare pe hârtie de calitate superioară, ștampilată cu sigiliul regelui, în care ți se mulțumește scurt pentru viața odorului tău. Ba uneori găsești și câțiva nasturi din uniforma lui sfâșiată și distrusă.

Aveam treisprezece ani când Bree a plecat. M-a sărutat pe obraz și mi-a dăruit o pereche de cercei pe care să o împart cu Gisa, surioara mea. Erau făcuți din mărgele de sticlă roz,

exact în nuanța apusului. Ne-am făcut singure găuri în urechi, chiar în acea seară. Tramy și Shade au păstrat această tradiție atunci când au plecat. Acum, eu și Gisa avem fiecare câte o ureche cu trei pietricele care să ne aducă aminte că frații noștri s-au dus să lupte pe undeva. N-am crezut niciodată că ei chiar aveau să plece, până ce nu și-a făcut apariția acasă la noi legionarul în armura sa lustruită, luându-i rând pe rând. Iar în toamna asta vor veni după mine. Am început deja să pun bani deoparte – și să fur –, pentru a-i cumpăra Gisei o pereche de cercei pe care să i-o dăruiesc când voi pleca.

Nu te mai gândi la asta, îmi spune mama mereu, în legătură cu armata, în legătură cu frații mei, în legătură cu orice. *Bun sfat, mamă!*

Pe stradă, la răscrucea dintre Drumul Morii și Drumul Manifestantului, grupul de oameni se mărește deoarece mai mulți săteni se alătură marșului. O gașcă de copii, mici pungași în devenire, își vâra degetele lipicioase prin buzunarele oamenilor. Sunt prea tineri ca să știe cum să facă asta, iar agenții de securitate intervin imediat. De obicei, copiii sunt legați la stâlpul infamiei sau sunt trimiși la închisoarea avanpostului, însă agenții vor să asiste la Prima Vineri. Se hotărăsc să le tragă doar câteva bobârnace înainte să-i lase să plece. *Mici indulgențe.*

O apăsare ușoară pe talia mea mă face să mă răsucesc brusc, acționând din instinct. Apuc mâna suficient de nesăbuită încât să mă facă la buzunare, strângând-o tare, astfel încât să-l împiedic pe drăcușor să fugă. Dar, în loc să văd un puști costeliv, mă trezesc că dau nas în nas cu un chip rânjit.

Kilorn Warren. Ucenicul unui pescar, orfan de război și, probabil, singurul meu prieten adevărat. Când eram mici, obișnuiam să ne luăm la bătaie, dar, acum, că am mai crescut – și

că el e cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât mine –, încerc să evit încăierările. Bănuiesc că asta aduce niște foloase.

Re De pildă, poate ajunge lejer la rafturile mai înalte.

– Devii tot mai iute, chicotește el, după care își trage mâna din strânsoarea mea.

– Și tu devii tot mai lent.

Își dă ochii peste cap și înșfacă mărul din mâna mea.

– O așteptăm pe Gisa? mă întrebă el, mușcând din fruct.

– A fost învoită azi, are de muncă.

– Atunci, hai s-o luăm din loc. Nu vreau să ratez spectacolul.

– Mare tragedie ar mai fi...

– Ei, mare! mă admonestează el, fluturând degetul spre mine. Se presupune că e amuzant.

– Se presupune că e un avertisment, tâmpitul!

Însă el deja se îndepărtează cu pașii lui mari, aproape forțându-mă să alerg pentru a-l ajunge din urmă. Mersul lui e dezechilibrat. *Picioare de marină*, așa le numește el, deși nu a fost niciodată în larg. Bănuiesc că orele lungi petrecute pe râu, în barca de pescuit a maestrului său, au acest efect.

La fel ca tatăl meu, tatăl lui Kilorn a fost trimis pe front, dar în vreme ce al meu s-a întors fără un picior și fără un plămân, domnul Warren a venit acasă într-o cutie de pantofi. După asta, mama lui Kilorn a dat bir cu fugiții, lăsându-și băiatul să-și poarte singur de grijă. Kilorn aproape că murea de foame, dar, cumva, a continuat să se ia la trântă cu mine. I-am dat de mâncare, ca să nu trebuiască să mă lupt cu un sac de oase, iar acum, zece ani mai târziu, iată-l. Măcar își face ucenicia pe undeva și nu va fi obligat să meargă la război.

Ajungem la poalele dealului, unde dăm peste și mai mulți oameni, care se îmbulzesc din toate părțile. Prezența la Prima Vineri e obligatorie, doar dacă nu cumva ești, ca sora mea,

un „muncitor indispensabil“. De parcă brodatul mătăsurilor e un lucru indispensabil. Însă argintii își adoră mătasea, nu-i așa? Până și agenții de securitate, cel puțin o parte dintre ei, pot fi mituiți cu bucăți cusute de sora mea. Nu că aș ști ceva în legătură cu asta.

Umbrele care ne înconjoară devin din ce în ce mai întunecate în timp ce urcăm treptele de piatră, îndreptându-ne spre vârful dealului. Kilorn suie câte două odată, aproape lăsându-mă în urmă, însă se oprește să mă aștepte. Rânjește și își dă la o parte din ochii săi verzi o șuviță de păr roșcat și spălăcit.

– Câteodată uit că ai picioare de copilaș.

– Mai bine picioarele, decât creierul unuia, i-o întorc eu, lovindu-l în glumă peste obraz în timp ce trec pe lângă el.

Râsetele lui mă urmează pe trepte.

– Ești mai țâfnoasă decât îți stă în fire.

– Pur și simplu urăsc lucrurile de genul ăsta.

– Știu, murmură el, pentru prima dată solemn.

Și ajungem în arenă, unde soarele arde deasupra noastră. Construită acum zece ani, arena e de departe cea mai mare structură din Pilonii. Nici nu se compară cu cele colosale din orașe, totuși, arcadele înalte din oțel și miile de metri cubi de beton sunt suficiente pentru a-i tăia răsufierea unei fete de la sat.

Agenții de securitate sunt împrăștiți peste tot, iar uni-formele lor în nuanțe de negru și argintiu ies în evidență printre hainele oamenilor de rând. Aceasta este Prima Vineri și ei de-abia așteaptă să urmărească spectacolul. Fiecare are câte o pușcă sau un pistol, cu toate că nu au nevoie de ele. Așa cum se obișnuiește, agenții sunt argintii, iar argintii nu au de ce să se teamă de noi, roșiii. Toată

lumea știe asta. Noi nu suntem egalii lor, cu toate că nu ți-ai da seama dacă ne-ai compara. Singurul lucru care ne deosebește, cel puțin la exterior, e că argintiii stau mereu drepti. Noi suntem aduși de spate din cauza muncii, a speranței rămase fără răspuns și a inevitabilei dezamăgiri în viață.

În interiorul arenei deschise e la fel de cald ca afară, iar Kilorn, care stă mereu pe vârfuri ca să vadă mai bine, mă conduce undeva la umbră. Nu există scaune aici, ci doar niște bănci lungi din beton, însă câțiva nobili argintii de sus se bucură de niște tribune răcoroase și confortabile. Ei au mereu la dispoziție băuturi, mâncare, *gheață* până și în toiul verii, scaune moi, lumini electrice și alte bunuri de care eu nu mă voi bucura niciodată. Argintiii nu sunt niciodată impresionați de ceea ce au, plângându-se întruna de aceste „condiții deplorabile”. Dacă aș avea vreodată ocazia, le-aș da eu lor condiții deplorabile. Noi nu avem aici decât niște bănci tari și câteva monitoare disonante, aproape prea luminoase și prea zgomotoase pentru a putea fi suportate.

– Pun rămășag pe plata unei zile că azi e un alt oțelit, spune Kilorn, aruncând cotorul mărilor spre podeaua arenei.

– Nu pun niciun rămășag! mă răstesc eu.

Mulți roșii își joacă economiile pe lupte, sperând să câștige ceva care să-i ajute încă o săptămână. Dar nu și eu, nici măcar atunci când vine vorba de Kilorn. E mai ușor să tai geanta organizatorului de pariuri decât să încerc să câștig bani din asta.

– N-ar trebui să-ți cheltuiești banii în halul ăsta!

– Nu e o cheltuială dacă am dreptate. E *mereu* un oțelit care se bate cu cineva.

De obicei, cel puțin o luptă din două are ca protagonist un oțelit, deoarece, dintre toți argintiii, talentele și abilitățile oțeliților sunt cele mai potrivite pentru arenă. Se pare că ei

savurează acest lucru, folosindu-și puterile supraomenești ca să se joace cu ceilalți campioni de parcă ar fi niște păpuși de cârpă.

– Ce zici de cealaltă categorie? îl întreb, gândindu-mă la șirul de argintii care ar putea apărea: telekineticii, agili, acvatici, verzișorii, pietrificatorii – cu toții înspăimântători.

– Nu sunt sigur. Să sperăm că e ceva mișto. Mi-ar prinde bine ceva distracție.

Eu și Kilorn nu împărtășim aceleași păreri când vine vorba de Vitejiile Primei Vineri. Pentru mine, să urmăresc doi campioni sfârtecându-se unul pe celălalt nu e deloc distractiv, însă Kilorn adoră asta. *Lasă-i să se distrugă între ei*, spune el. *Nu sunt oamenii noștri*.

El nu înțelege care e scopul Vitejiilor. Nu vorbim aici de un spectacol absurd, merit să le ofere o oarecare relaxare roșiilor după o săptămână de muncă istovitoare. Țasta este un mesaj calculat, rece. Doar argintiii pot lupta în arene, întrucât numai un argintiu poate *supraviețui* în arenă. Ei se luptă pentru a ne arăta forța și puterea lor. *Suntem fără egal. Suntem mai buni decât voi. Suntem zei*. E scris în fiecare lovitură supraomenească pe care o aplică.

Și au absolută dreptate. Luna trecută am privit cum un agil a bătut un telekinetic și, cu toate că agilul putea să se miște mai iute decât oricine altcineva, telekineticul l-a oprit în loc. Și-a ridicat adversarul de jos doar cu puterea minții. Agilul a început să se înece; cred că telekineticul avea un soi de strânsoare invizibilă în jurul gâtului său. Când chipul agilului s-a învinețit, meciul a luat sfârșit. Kilorn a chiuit, întrucât pariase pe telekinetic.

– Doamnelor și domnilor, argintii și roșii, bine ați venit la Prima Vineri, Vitejiile din August.

Vocea prezentatorului răsună în arenă, amplificată de pereții imenși. Pare plictisit, ca de obicei, și nu-l învinuiesc.

Cândva, Vitejiile nu prevedeau meciuri, ci adevărate execuții. Prizonierii și vrăjmașii statului erau transportați spre capitală, în Archeon, și omorâți în fața unei mulțimi de argintii. Bănuiesc că argintiii adorau asta, întrucât așa au luat ființă meciurile. Nu pentru a omorî, ci pentru a distra. Apoi s-au transformat în Vitejii și s-au extins și în alte orașe, în arene diferite și pentru spectatori diferiți. În cele din urmă, roșiilor li s-a acordat permisiunea de a participa, chiar dacă erau obligați să aleagă cele mai banale locuri. Nu a durat mult până ce argintiii au construit arene peste tot, până și în sate ca Pilonii, iar prezența roșiilor, care cândva era considerată o favoare, a devenit un blestem obligatoriu. Fratele meu Shade spune că acest lucru e din cauză că infracțiunile, disidențele și cele câteva acte de rebeliune ale roșiilor au început să scadă însemnat în arenele marilor orașe. Acum, argintiii nu mai trebuie să folosească execuțiile sau legiunile sau chiar securitatea pentru a păstra ordinea; doi campioni ne pot speria la fel de ușor.

Astăzi, cei doi campioni sunt pe măsura titlaturii. Primul care pășește pe nisipul alb este Cantos Carros, un argintiu din Golful Portuar de la est. Monitorul prezintă o imagine clară a războinicului și e limpede ca lumina zilei că e vorba de un oțelit. Brațele lui sunt ca niște trunchiuri de copac, cu noduri și vene și o piele care de-abia se mai poate întinde. Când zâmbește, văd că dinții îi sunt spartii sau lipsesc cu desăvârșire. Poate că a intrat în conflict cu periuța de dinți când era mic.

Lângă mine, Kilorn ovaționează, iar ceilalți săteni i se alătură. Un agent de securitate aruncă o chiflă către cei mai gălăgioși, pentru deranjul lor. În stânga mea, un altul îi oferă unui copil urlător o hârtie galbenă. Electrofoaie – o rație de electricitate în plus. Toate pentru a ne face să ovaționăm, să urlăm, să ne oblighe să urmărim, chiar dacă noi nu vrem asta.

– Foarte bine, faceți puțină gălăgie, ca să vă audă! tărăgănează prezentatorul, încercând să adopte un oarecare entuziasm în glas. Și iată-l pe adversarul lui, venit direct din capitală, Samson Merandus!

Celălalt războinic arată palid și pricăjit prin comparație cu halca de mușchi în formă umană, însă armura sa din oțel albastru e fină și foarte bine lustruită. Cel mai probabil e al doilea fiu al unui al doilea fiu și încearcă să-și facă un renume în arenă. Cu toate că ar trebui să fie speriat, pare straniu de calm.

Numele lui de familie îmi pare cunoscut, dar nu e un lucru neobișnuit. Mulți argintii fac parte din familii faimoase, din case renumite, cu zeci de membri. Familia care guvernează regiunea noastră, Valea Capitalei, este Casa Welle, cu toate că nu l-am văzut niciodată pe guvernatorul Welle. Nu ne vizitează decât o dată sau de două ori pe an, și nici măcar atunci nu catadicsește să intre într-un sat populat de roșii ca al meu. I-am văzut odată nava fluvială, o chestie lucioasă, cu steaguri în nuanțe de verde și auriu. El e un verzișor și, când a trecut pe lângă noi, copacii de pe mal au înflorit brusc și florile au țâșnit din pământ. A fost un lucru deosebit de frumos, până ce unul dintre băieții mai mari a început să arunce cu pietre în navă. Pietrele au căzut inofensiv în râu, dar pe băieți tot i-au legat la stâlpul infamiei.

– Sigur va câștiga oțelitul.